

Estimat fill:

Reprement la meua carta del dia 30 del mes passat heu de dir que el dia 30 de setembre del 1962, el dia abans vam anar a Bellaterra. D'antuvi, l'èmfasi que prengué tractant d'exposar el seu pensament, m'alarmà una mica. Vaig tèmper que em demanaria garanties i mentre jo, interiorment, pensava quines podria donar-li, ell aclarí que el préstec l'havia fet amb absolut desinterès: sense papers, sense termini i sense altra compensació que la del goig que li ocasionava l'haver afavorit a un amic "a un gran amic, -afegí- com es pot comprendre pel fet d'haver-li confiat dos fills durant la seva llarga ausència de Mèxic." Amb tot, s'adona de la responsabilitat moral que ha contret, i és d'aquesta responsabilitat que tenia interès de parlar amb mi, amb la teua mare i, singularment amb en Joan, si creïem escaient que intervinguéssim en l'assumpte. És clar que ho creguérem convenient; convenient i necessari. Doncs bé allò que pretenia és que nosaltres l'absolguéssim a la bestreta de tota mena de responsabilitat si un cop vosaltres a Catalunya les coses no rutllessin com tots desitjem: per malalties, per inadaptació, per contrarietats econòmiques, per dificultats imprevistes, per qualsevol motiu que pogués donar lloc a penediment. És clar: l'absolguérem, expressant-li l'agraïment pel seu gest magnífic per tots costats. Mai no li fariem retrets de cap mena, ans bé li quedariem reconeguts tota la vida, perquè mercès a ell hauríem pogut abraçar-vos, i tenir-vos entre nosaltres, il·lusió que estaven a punt de perdre. ~~xx~~ Les malvestats que va esmentar, no crec que pensi seriosament que us han, necessàriament de colpir. I si es tracta d'aquelles que el mateix us poden sorprendre a Mèxic que a Catalunya, entre tots les suportarem millor i ens permetren ajudar-vos a sofrir-les, o a vosaltres ajudar-nos a passar les nostres. En fa l'efecte que més que prevenir-nos sobre possibles contrarietats, volia conèixer el nostre pensament i si aquest era favorable al retorn, rebre l'homenatge del nostre reconeixement. No més puc dir-te que s'acomiadà satisfet, dient-nos que es possible que aquest viatge ja no ens tornariem a veure, perquè compta amb el temps just per a realitzar l'itinerari de desplaçaments i de visites que té traçat.

Em penso que hauràs pogut arranjar l'assumpte del pagament anticipat de part dels passatges, encara que els diners t'hagin pervingut amb dos o tres dies de retard a la data fixada. En Messeguer pensa arribar a Mèxic a darrers d'aquest mes o a primers d'octubre, a temps, però, per a acomiadar-vos. Els tres o quatre dies d'octubre que estareu a Mèxic, esperant el dia de sortida cap a Veracruz, va insistir en que els haurieu de passar a casa seva, tota vegada que sembla que els pis l'hauràs de deixar expedit el darrer d'octubre. El que no em va dir es quan et lliuraria la resta del préstec, que suposo que necessitaràs abans de que arribis a Mèxic. Tampoc van parlar dels diners de l'estatge que estic cercant per a aixoplugar-vos. No vaig gosar parlar-n'hi: Segons ell, es pensava que els passatges costarien al voltant de les 50.000.- pessetes (que és el que m'havia dit en Vidal), i ara, pels augments que hi havien hagut, se n'anava a les 100.000 (aquesta xifra la va esmentar ell). Li vaig llegir el paragraf de la teua carta que parla del cas, i va comprendre perfectament que no es pas que us hagueu excedit, sino avingut a la categoria més modesta del passatge. El que jo ignorava es el cost dels "papers"! Potser és prevenint aquest cost, en Messeguer elevà a les 100.00.- el cost del viatge. Sigui com sigui, no pateixis per l'estatge: ja trobaré qui em deixi els diners que facin falta.

No feu cas de les informacions sobre Espanya. El que passa a Espanya no coneixem perfectament, però no afecta per res la vida del país. A jutjar per l'invasió de turistes que patim -i dic patim, perquè el cost de la vida creu la gent que augmenta per causa del turisme-, es veu que els nostres visitants de tot el món no en fan cas tampoc. Ademés dels turistes, cada dia arriben estrangers que s'estableixen a Espanya i aquest fet, que en certs aspectes significa positius avantatges, en altres, i en el cas concret dels pisos, és una vertadera calamitat, perquè els lloguers pagats en dòllars resulten, per als que cobren en aquesta moneda, molt barats, però pagats en pessetes són inassequibles. Incloc una tirallonga d'anuncis de lloguers inserit a "La Vanguardia", que t'il·lustrarà sobre el particular. Per altra banda, m'anima, si mes no perquè quan hagi apurat altres medis em quedarà el recurs de llogar un pis de més categoria del que cerco.

Sabia quelcom de la mala tongada que passa en Tisner. El què son les coses! Fa quatre dies, com qui diu, que tenia projectat venir a Espanya, a costes d'altri, per a estudiar i planejar un afer de films publicitaris, i ara, per a venir, i quedar-s'hi, haurà de passar mil peripècies, perquè falten molts diners! El pitjor, però, es perdre la salut. Si ha sortit en bé del mal pas de l'accident d'auto i la seva esposa es recupera, ja trobarà mitjans de refer-se i pensar en repatriar-se. El cas de l'Ursul, que fa poc no va acompanyar la Zina a Catalunya per no passar la frontera, és ben significatiu. I, ademés, assenyat. Ja ho comprobaràs. Hi ha qui em diu, per propia experiència, que l'arribada et colpirà i tardaràs tres o quatre mesos a adaptar-te. En Peyroc em penso que no ho creu així. I jo tampoc. Les primeres setmanes, abans no hakis reprès el ritme de la feina, et seran, potser, estranyes. Ja tindrè cura de que no tinguis lleure d'ansopir-te, mirant que t'empaiti la feina.

En la carta anterior et parlava del bon servei de la tripulació i serveis del "COVADONGA". No cal que us recomani a tots que us comporteu amb la mateixa correcció, i discreció, amb que sereu tractats.

Ahir vaig parlar amb l'Iborra, ex-porter del Barça que resideix a Mèxic i s'anotà la teva adreça per a visitar-te i explicar-te coses que, com a expert en viatges, et pot convenir saber. Coneix a en Marinelló. Es clar! son de l'ofici! El tal Iborra me'l presentà en Colomer, viatjant ne l de la casa Sirven, ¿no el recordes? Quan la guerra s'enxufà de Noço d'Esquadra, i per això no el tractares aleshores.

Troben un estiu llarguissim i, d'altra banda, el temps ens passa de pressa. Es fa llarg l'estiu, perquè l'il·lusió d'esperar-vos aigualleix altres il·lusions, i passen els dies llampants perquè ja voldrien arranjar el pis que cerquem sense arribar a res concret...

Com ho faré el mes entrant sense poguer escriu-re't? Tants dies de navegació... Pots ser si que contribuïran a asserenar els nervis -vostres- i gaudir d'uns dies de repòs, ben merescut!

Una abraçada ben forta de tots, per a tots.